

Đề bài: Viết bài văn nghị luận (600 chữ) nêu suy nghĩ về quan điểm: “Nếu bố mẹ hi sinh cho con làm thay con quá nhiều thì chẳng khác nào làm hư đứa trẻ”

Bài làm

Không phải lúc nào yêu thương cũng là cho đi tất cả

“Tình yêu thương không có nghĩa là làm thay con mọi việc.” – đó là lời cảnh tỉnh đầy sâu sắc của Susan Bruno dành cho những bậc làm cha mẹ. Trong xã hội hiện đại, khi mà điều kiện sống ngày càng được nâng cao, nhiều bậc phụ huynh sẵn sàng làm tất cả vì con, từ những việc lớn lao cho đến cả những điều nhỏ nhất. Nhưng chính sự hy sinh thái quá ấy, nếu không được điều chỉnh đúng mực, có thể sẽ vô tình khiến con cái trở nên yếu đuối, ỷ lại và thiếu kỹ năng để tự lập trong cuộc đời. Là một người con đang lớn lên trong vòng tay yêu thương của cha mẹ, em hoàn toàn đồng tình với quan điểm mà tác giả đưa ra.

Ý kiến của Susan Bruno không hề phủ nhận tình cảm thiêng liêng giữa cha mẹ và con cái, mà ngược lại, nhấn mạnh đến cách thể hiện tình yêu thương sao cho đúng đắn và hiệu quả. Trong thực tế, có không ít bậc cha mẹ vì quá thương con mà không nỡ để con chịu bất cứ vất vả nào. Họ sẵn sàng thức khuya làm bài thủ công thay con, không để con động tay vào việc nhà, thậm chí đến quần áo, giày dép cũng chuẩn bị sẵn. Những hành động tưởng chừng như đầy yêu thương ấy, nếu kéo dài, sẽ vô tình khiến con cái không còn ý thức được giá trị của lao động, không biết quý trọng những gì mình có, và quan trọng hơn cả, không rèn luyện được sự độc lập, tự chủ trong cuộc sống.

Đã có nhiều ví dụ trong cuộc sống cho thấy hậu quả của việc yêu thương sai cách. Một đứa trẻ được nuông chiều quá mức sẽ dễ nổi nóng khi không vừa ý, luôn đòi hỏi người khác đáp ứng mọi nhu cầu. Lâu dần, tính cách ích kỷ và sự thụ động sẽ hình thành, khiến các em khó hòa nhập với tập thể, thậm chí không thể thích nghi với những thử thách của cuộc sống. Ngược lại, những bạn nhỏ được cha mẹ dạy dỗ trong khuôn khổ, được giao cho những công việc phù hợp với lứa tuổi lại thường trưởng thành sớm hơn, sống có trách nhiệm và biết quan tâm đến người khác.

Bản thân em cũng từng nhận được rất nhiều tình yêu thương từ cha mẹ. Nhưng điều em trân trọng nhất không phải là những món quà hay sự chăm sóc quá mức, mà chính là những lần bố mẹ để em tự làm bài tập, tự dọn dẹp phòng, tự chịu trách nhiệm với lỗi sai của mình. Dù đôi khi có mệt, có áp lực, nhưng chính những trải nghiệm ấy giúp em hiểu hơn về cuộc sống và học cách trưởng thành. Em nhận ra rằng, tình yêu thương không chỉ là sự che chở, mà còn là sự tin tưởng để con cái có thể tự bước đi bằng chính đôi chân của mình.

Cha mẹ không nên đứng ở phía trước để che chắn mọi giông gió, cũng không nên đứng quá xa để con phải loay hoay một mình. Họ nên là người bạn đồng hành, âm thầm hỗ trợ khi con cần, đồng thời trao cho con cơ hội để vấp ngã, để đứng dậy, và để học cách đối mặt với cuộc đời.

Một đứa trẻ không thể lớn lên đúng nghĩa nếu chỉ sống mãi trong vòng tay bao bọc. Tình yêu thương, khi được trao đúng cách, sẽ trở thành điểm tựa để con cái vững vàng hơn. Và hơn hết, chính sự kết hợp giữa yêu thương và rèn luyện mới là nền tảng vững chắc giúp con trở thành một con người tử tế, độc lập và bản lĩnh.